

rozsévač rozsievač

december / prosinec
2021
ročník 91

12

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Koho očakávam?

Rozhovor s kazatelem

Dobrá zpráva o Vánocích

BIBLICKÝ ŠATNÍK KŘEŠŤANA

Vyzliect' smrteľné – obliect' si nesmrteľné

*„Lebo toto porušiteľné si musí obliect' neporušiteľnosť
a toto smrteľné si musí obliect' nesmrteľnosť“ (1Kor 15, 53).*

Rozhodli sa kráčať s Ním

V popradskom zbere BJB sa dňa 20. júna 2021 konal krst štyroch mladých ľudí, ktorí chceli verejne vyznať svoju vieriu v Pána Ježiša s rozhodnutím kráčať s Ním po ceste životom.

Brat Samuel Hric a sestry Laura Mrštinová, Eliška Ivanová a Martinka Stanková vo svojich svedectvách hovorili o tom, akými úskaliami a pochybeniami prešla ich viera, a o tom, ako zvíťazilo v ich životech rozhodnutie prijať Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa.

Slávnosť krstu v Poprade sa niesla v duchu Slova z Listu Rímanom 6, 3 – 4: „Alebo či neviete, že všetci, čo sme boli pokrstení v Kriste Ježiša, boli sme pokrstení v Jego smrti? Krstom sme teda spolu s ním boli pochovaní v smerti, aby s me tak, ako bol slávou Otca uzkriesený z mŕtvych Kristus, aj my kráčali v novote života.“

Výkladom Božieho slova poslúžil brat Igor Madar, ktorý pripravoval týchto štyroch krstencov ku krstu. Venoval sa im sedem mesiacov. Pri stretnutiach v skupinkách alebo jednotlivo prežívali veľké požehnanie. Napriek covidovým obmedzeniam bola slávnosť požehnaná aj peknou účastou bratov a sestier a tiež účastou rodiných príslušníkov krstencov.

Zbor BJB v Poprade sa v covidovom období stretáva na bohoslužbách s určitými obmedzeniami, podľa pokynov a podľa situácie v tom-ktorom období.

V súčasnosti pri osobnej účasti uprednostňujeme variant – len pre zaočkovaných – a to hlavne z dôvodu umožniť účasť čo najväčšiemu počtu členov, priateľov a hostí v spoločenstve. Alternatívou pre nezaočkovaných je živé vysielanie bohoslužby na zborovom You Tube kanáli.

Situáciu sleduje staršovstvo a prehodnocuje tak, aby sme „nestratili živý kontakt“ s nezaočkovanými bratmi a sestrami. Okrem toho prebieha online Discovery – objavovanie biblických pravd cez internet každý štvrtok (videokonferencia Zoom).

V zbere v Mengusovciach, ktorý je našou stanicou, je pre účasť na bohoslužbe použitý variant „základ“ (bez rozlišovania očkovania a pod.).

Nesieme na modlitbách tých, ktorí sú osa-

(Krstení na foto zľava): Samuel Hric, Martinka Stanková, Eliška Ivanová a Laura Mrštinová... Krstil starší zboru br. Igor Madar.

motení, chorí alebo sa nachádzajú v rôznych zápasoch. V poslednom období sa členovia zboru stretávajú aj v užších skupinkách v domácnostach.

Aktuality zo zberu BJB Poprad, pripravila Elena Böhmerová

Obsah

Rozhodli sa kráčať s Ním.....	2
Čo bolo, čo bude.....	3
Vyzliect smrteľné – obliect si nesmrteľné.....	4
Svléci smrteľné a oblieci nesmrteľné.....	5
Dôležitosť a sila modlitby	
Vyzleč smrteľné, obliec si nesmrteľné.....	6
Koho očakávam?.....	7
Taky Štedrý deň/ Služobníci plní vieri Biblia	
Rozhovor s kazateľom – Alois Boháček.....	8
Toužíte byť stále nahoře?.....	9
Je mi líto zástupu	
Baptisti pri zakladaní obce Miloslavov – Pamäťajte na svojich vodcov a	10
Život se skládá z malých situací.....	12
Život prináší radosti i bouřky.....	13
Jak žiť všední den	
Jedno potrebné v 21. storočí.....	14
– z referátov na Konferencii sestier BJB 2021 – Ježiš môj Pán	
Dobrá zpráva o Vánocích.....	15
Božie slovo ma vychováva.....	16
Príkazy, ktoré majú zmysel	
Lidé se za nás neustále modlili.....	17
Podmienkou života vieri je prinášať ovocie	
Brat Pavol Michal Rataj odišiel k svojmu Pánovi.....	18
Spomienky na brata Rataja	
Bůh přichází.....	19
Z redakce / Predplatné časopisu Rozsieváč 2022 / Inzerce / Témata čísel 2022	
P. M. Rataj: Za všetko.....	20

rozsieváč • rozsévač Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersáková, M. Jersák, L. Podobná, E. Pribulová, T. Balcová
Koncepcia časopisu: Ján Boggero / od roku 2014
Komplexné grafické a realizačné spracovanie časopisov: A. Vrana Jazyková a redakčná úprava: J. Čihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel.+421 903 311 822 E-mail: roszievac@baptist.sk
Výchádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.
Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok,
jednotlivci: cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.
Odberatelia v ČR: predplatné 48,- Kč na rok (cena jedného výtisku 44,- Kč) + poštovné.
Poštovné - sbyty: 102,- Kč na kus a rok,
jednotlivci: cena výtisku 44,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísat meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsieváč – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: Býk, Výkonný výbor v CR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 12/2021: 3. 11. 2021
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava
SSN: 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejú vyjadrovať názor redakcie. Všechny články procházejí posouzeniem Redakční rady a ne všechny sú uverejňovány.

Elena Pribulová

Tieto štyri kratučké slová rezonujú v nás ako veľký otáznik, nech sa nachádzame kdekoľvek. Nevieme sa ich zbaviť ani v tomto predvianočnom čase nákupov, upratovania či prichádzajúceho Adventu a očakávania Vianoc. To, ČO BOLO, bolo neradostné, obmedzujúce dospelých aj deti, pre mnohých smutné a bolestivé.

A nebolo to len krátky čas. Už dva roky sme sa učili žiť inak, oddelení, uzavretí, možno aj plní obáv a strachu, či už o svoj život alebo život svojich blízkych, aj keď sem-tam zasvetilo svetielko nádeje.

Túžili sme, aby sa covid i pandémia konečne skončili, aby sa všetko vrátilo do pôvodných vychodených kolají. Zastavme sa na chvíľu a skúmajme, ČO BOLO v nás osobne?! Po ložme si niekoľko otázok: Ako na mňa pôsobila táto ťažká situácia? Premáhal ma strach?

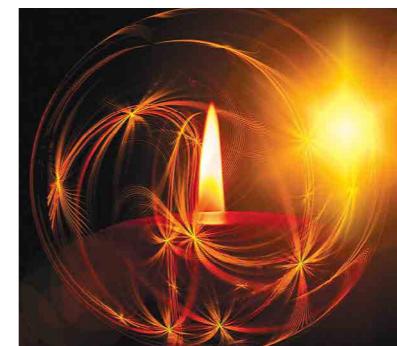
V duchu celoročnej témy Rozsieváča sa pytajme: „Pridávala som svojím postojom k danej situácii polienka na oheň nespokojnosti, rozhorčenia a hnev? Aj zo mňa sršala nespokojnosť a hundranie s rozhodnutiami v moci postavených?“ Odpovieme so zahanbením ÁNO? Alebo iný pohľad: „Dokázala som sa v tejto nečakanej situácii ako tá, ktorá si každý deň obliekala Krista? Odrážala som Jeho obraz pri stretnutiach, či už so známymi, alebo neznámymi? Obstála som v rozhovoroch ako nasledovníčka svojho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista, ako tá, ktorá Ho miluje, nech sa deje čokoľvek?“ Predpokladám, že takmer každý

Čo bolo, čo bude

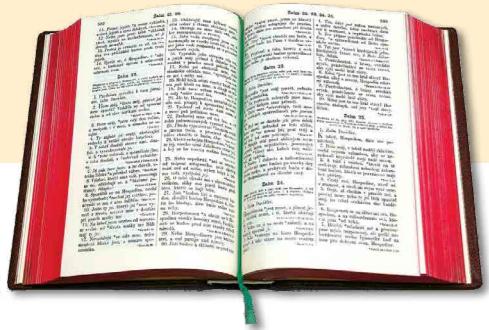
budeme musieť na tieto otázky odpovedať aj záporne.

Svoje minulé postoje už nezmeníme, ale môžeme počítať s Božou milostou a zhvievanosťou. Odporúčam, aby sme to, ČO BOLO, uzavreli 103. žalmom: „*Doboreč Hosподинovi, moja duša, nezabúdaj na nijaké z jeho dobrdení!... Hospldin je milostivý a milosrdný, zhovievavý a bohatý na milosť.*“ Pán Boh nám prejavil svoju

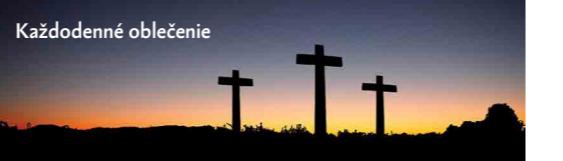
**Pokoj vám zanechávam,
svoj pokoj vám dávam...
(J 14, 27)**

„Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam...“ (J 14, 27). Rukami viery uchopme tieto nádherné zasľúbenia, aby sme mohli aj v budúcnosti stáť a obstatť ako verní svedkovia Božej milosti, šíriac okolo seba pokoj, porozumenie, dobrotu, lásku a zhvievanosť. Ved na to sme Pánom Ježišom Kristom povolaní!

Biblický šatník krestana

Vyzliect' smrtelné – obliect' si nesmrtelné

Starozákonny text:

„Neprenecháš ma ríši smrti a svojmu zbožnému nedáš vidieť jamu. Ty mi dás poznáť cestu života; pred Tvojou tvárou je sýtost' radosti, v Tvojej pravici je večná blaženosť“ (Ž 16, 10 – 11).

Starozákonny text:

„Neboť v moci podsvetí mne neponecháš, nedopustíš, aby se tvuj věrný octl v jámě. Stezku života mi dáváš poznat. Vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho“ (Ž 16, 10–11).

Novozákonny text:

„Lebo toto porušiteľné si musí obliect neporušiteľnosť a toto smrtelné si musí obliect nesmrtelnosť. Ked si však toto porušiteľné oblecie neporušiteľnosť a toto smrtelné si oblecie nesmrtelnosť, vtedy sa splní, čo je napísané: Smrť pohtilo víťazstvo!“ (1Kor 15, 53 – 54)

Novozákonny text:

„Pomíjiteľné tělo musí totiž obliect nepomíjiteľnosť a smrtelné nesmrtelnosť. A když pomíjiteľné obleče nepomíjiteľnosť a smrtelné nesmrtelnosť, pak se naplní, co je psáno. Smrť je pohlcena, Bůh zvítězil!“ (1Kor 15, 53–54)

Končime tému **vyziekania starého telesného oblečenia a obliekania si nového duchovného oblečenia, ktoré sme sa učovali celý rok.** Postupne sme prechádzali charakteristikami, ktoré si podľa Písma máme vyzieť alebo odložiť ako staré ohyzdne šaty, ktoré pasovali k nášmu starému telesnému spôsobu života. Tou dôležitejšou časťou jednotlivých tém boli tie nové kusky biblického šatníka, ktoré si nielen môžeme, ale máme ako znovuzrodení krestania každý deň obliekať. Táto posledná časť to všetko zhŕňuje a hovorí nám, že završením, výsledkom toho procesu zobliekania starého oblečenia hriechného človeka je zoblečenie si smrtelného, pomunuteľného tela a oblečenie si nového osláveného tela, ktoré dostaneme pri vzkriesení. Je to celkom logické, keďže Božie slovo nám jasne hovorí, že „mzdou hriechu je smrť“ (Rim 6, 23a), a preto tým, že vyziekame jednotlivé kusky oblečenia spojeného s hriechom, tak vyziekame to, čo spôsobuje smrť v našom živote. Vo vlastnej sile nedokážeme zobliect smrtelnosť a obliect nesmrtelnosť, ale „darom Božej milosti je večný život v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi“ (Rim 6, 23b). Nie kvôli nášmu úsiliu niečo si vyzieť a iné obliect, ale kvôli tomu, že Boh nám dal šancu vyzieť smrtelné a obliect si nesmrtelné v obeti a zmŕtvychvaní Pána Ježiša. Pravdepodobne ste už zažili ten pocit, že po tažkej únavnej práci alebo športovom výkone sa vám ani nechcelo vyzieť tie zapoténe, špinavé šaty a obliect si čisté, lebo ste nevládali. Podobne je to aj s nami. Nevládzeme si vyzieť sami tie staré šaty hriechu a smrtelnosti, ale Pán nám pomáha s každodenným vyziekáním starých kúskov a nakoniec je to On, ktorý vyzieče porušiteľné smrtelné telo a dá nám nové neporušiteľné, nesmrtelné telo. Môžeme si byť istí, že On to urobí, lebo tým už sám prešiel a slubuje nám to vo svojom Slove. On nás nenechal v jame hriechu a smrti a chce nám ukazovať cestu života, ktorá vedie k večnej blaženosťi a radosti. To konečné prezlečenie sa zo smrtelného do nesmrtelného bude definitívne. Už si nebudeme musieť každý deň zobliekať staré veci a obliekať nové, lebo to staré tam vo večnosti už nebude. Už sa nebudeme trápiť svojimi zlyhaniami. Smrtelné vystrieda nesmrtelné, dočasné vystrieda večné. Trápenie vystrieda radosť a utrpenie blaženosť. Svoj každodenný zápas s hriescnosťou a smrteilnosťou môžeme viesť vo vedomí, že konečné víťazstvo je naše, a ak vytrváme v boji až do konca, tak aj pri Tebe a pri mne sa naplní to, čo je napísané, že smrť je pohtiená vo víťazstve.“

Aký je tvoj vzťah k večnosti, nesmrtelnosti? Rozmýšlaš o večnosti? Berieš večnosť a to, že môžeš byť nesmrtelný, ako realitu, alebo máš pochybnosti, že je to pravda? Veríš, že Pán Ježiš porazil smrť a že Jeho víťazstvo nad smrťou patrí aj tebe? Bojíš sa vyziecia smrteilného, starého hriechného tela? Bojíš sa smrť? Dôveruješ Bohu, že ťa povedie cestou života už tu na zemi a že ťa dovedie do večnej nebeskej vlasti? Má realita nesmrtelnosti a večného života nejaký vplyv na to, ako žiješ teraz svoj každodenný život? Dokážeš rozmyšľať a žiť v perspektíve večnosti? Ktoré staré, smrteilné, dočasné veci máš vlastne rád a neteší ťa, že sa ich musíš vzdávať, že ich musíš zobliect? Tešíš sa na nesmrtelnosť, na večnosť? Dokážeš iným ľuďom hovoriť o tom, že existuje možnosť zvíťaziť nad smrťou a stať sa nesmrtelným?

Svléci smrteilné a oblieci nesmrtelné

že v Kristu Bůh vše zařídil, udělal. Neumíme si oblieci nesmrtelnost, neporušitelnosť, svatost, čistotu, lásku...? Stačí si obléci Krista.

Jedině Bohu buddí skrze Ježiše Krista, nášeho Pána. ... Nyní užak není žádného odsození pro ty, kteří jsou v Kristu Ježišem“ (Ř 7, 25 a 8, 1).

Po obmytí krvi Beránka Bůh nabízí, že s námi bude jednat ne v Adamovi, naši staré padlé

přirozenosti, ale v Kristu. Zde nachází plné uplatnění obraz sylečení a obléčení. Něco si svléct a obléct je aktivita, kterou učíme naše děti už témař od malička. Něčeho se vzdát, hodit do koše na prádlo a obléci si čistotu.

Svléci znamená odložit, momentálně už s tím nepočítat (že mne to ochráni, zahřeje, že mi to bude k užitku). Vzdát se staré, pošpiněné identity a obléci si nový čistý šat.

Pavel Efezským připomíná tuto pravdu právě v Ježiši Kristu: „že totiž máte odložit toho starého človeka, který žije podle dřívějšího způsobu života a hyne v klamných žádostech, obnovovat se duchem své myslí a obléknout toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy“ (Ef 4, 22–24).

Toto je však místo, na kterém mnozí klopýtají. Míváme snahu nechat si opravit tu

naši starou přirozenost, nás starý šat.

„Pan, pomoz mi! Jak často to slycháme v našich modlitbách? Bůh jako pomocník lidského já. Jak absurdní! Co s naší starou přirozeností Bůh zamýšlil, to nám jasné ukázal zamezinění

přístupu ke stromu života a ještě jasněji na svém Synu. Svléci tuto starou přirozenost, odložit, ukřižovat. Nepočítat s ní. To je jediná cesta. Ale svléci by opravdu bylo jen poloviční řešení. Nestačí jen svléct, zbavit se, je

třeba se také obléct, přijmout. A ne ledaco, nebo ledaskoho. Apoštol Pavel říká: „Vždyť vy všichni, kteří jste byli v Krista pokřtěni, Krista jste obléklí“ (Ga 3, 27).

Slovo „v Kristu“ je snad nejdůležitějším a nejúznamnějším slovem Nového zákona. V Něm, v Kristu, kolikrát jen se to tam vyskytuje, ale jak málo tu to skutečnost chápeme. Obléci Krista známená obléci vše, co se s Ním spojené. V Něm máme odpuštění hříchů, v Něm jsme ukřižováni svetu a nepravosti, v Něm jsme i zemřeli

hřichu, v Něm jsme také vzkříšeni a žijeme v Jeho spravedlnosti a svatosti pravdy. Jednou naše těla (to poslední spojení se starým Adamem) zemřou. Leda bychom se dočkali Pánova příchodu a byli proměněni za zvuk poslední polnice. Těla zemřou, ale to není nic děsivého. Je to vlastně dobré a podle

Božího plánu. Bůh geniálně použil i odvěkého lidského nepřítele – smrt, aby svou silou a mocí pracovala pro Něj. Ale pozor, jen v Kristu! To celé proto, abychom mohli mít podíl na věčnosti v Božím království. Protože tělo a krev tak, jak jsou, nemohou mít podíl na Božím království. Naše naděje není stará

přirozenost v těle, ale nová v Kristu. Ježiš Kristus – naše naděje. Vždyť jsme-li v Kristu, tak už jsme s Kristem stejně zemřeli a víme,

Dôležitosť a sila modlitby

Žalm 71 z prekladu Nového zákona Nádej pre každého znie: „Hospodine, si moju nádejou. Od svojej mladosti Ti, Bože, dôverujem. Na Teba spolieham už od života matky, vedeš Ty si ma z jej lona vyivedol. O Tebe stále znie môj chválospev. Poučal si ma, Bože, od mladosti mojej a dodnes ohlasujem Tvoje

Alois Boháček

Kazatel sboru BJB Aš

Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích. Jak jste prožil povolání do služby?

Hned jak jsem ve svých 13 letech uvěřil a na vyznání své víry se pokřtil, cítil jsem v hloubi srdce, že mne Pán bude chtít použít v této práci. Z počátku jsem tomu ale nevěnoval žádnou větší pozornost. Podle toho také vyypadala i moje další životní dráha. Kamarády jsem se nechal přemluvit k tomu, abych se přihlásil na střední učiliště s tím, že studium bude rychleji za námi a my si budeme vydělávat „svoje“ peníze. Toto rozhodnutí mi zabránilo nastoupit na teologickou fakultu, jelikož učební obor byl bez maturity. Tehdy jsem poprvé pocítil určité sevření z toho, že jsem Pánův hlas, co se této konkrétní služby týká, neuposlechl. Do toho přišel rok 1989 a s ním v Rumunsku revoluce a pád komunismu. Toho času jsem využil, jako spousta ostatních mých vrstevníků v té době a odstěhoval se do tehdejšího Československa a usadil se v Chebu. Přes různé starosti s pobytom, bydlením, rodinou, jazykem a prací, neustupoval hlas, který mne volal do této služby. Velmi rychle jsem ho ale potlačil s tím, že se v té zemi vzhledem k dané situaci nemohu „uchytit“. A tak jsem i přes určité sevření a pocit viny z neuposlechnutí působil dál ve sboru, aniž bych viděl v tomto směru nějaké světlo na konci „tunelu“. Rozhodujícím ale bylo jedno oznamení v roce 1994, které v rámci shromázdění pronesl br. kaz. Vlastimil Pospíšil, týkající se nově otevřeného Dálkového teologického semináře v Olomouci. Zdůraznil, že je možné na studium nastoupit i bez maturity. Mým srdcem jakoby projel meč a já cítil velmi jasné, jak mi Pán říká: Dávám Ti ještě jednu šanci. V tu chvíli jsem věděl, že si ji nesmím nechat ujet. Dodnes si na ten nedělní den pamatuji. A dodnes jsem vděčný, že jsem se už nícím a nikým nenechal odradit. Celé ty tři roky studia jsem směl prožívat Boží blízkost, v níž jsem cítil, že si mne jednoho dne Pán použije ve své službě. Neveděl jsem kdy a kde, ale věděl jsem, že stačí Mu důvěřovat.

Kdo z lidí vás nejvíce ovlivnil na cestě stát se kazatelem?

Byl to bezesporu můj otec. Narodil jsem se totíž do rodiny služebníka Slova, který třikrát týdně, vedle svého zaměstnání, stál za kazatelnu téměř dvousetčlenného baptistického sboru na Svaté Heleně v Rumunsku. V dětském věku a dospívání mě to, co táta dělal, nebařilo. Nejen z vyprávění rodičů, ale kam až moje paměť sahá, si vzpomínám, že jsem nerad chodil do shromázdění. Dokázal jsem jakž takž ustát úvodní část bohoslužby, ve které se zpívalo a hrálo. Když ale otec povstal ke kazáni, myslil jsem, že to „nepřejí“. Nebylo proto divu, že jsem se jako malý kluk opakován, při příchodu na bohoslužbu chytil plotu před kostelem a nehodlal se dobrovolně pustit. Později jsem si vymýšlel všechny

možné, jen abych v neděli nemusel do shromázdění. Ale byli to rodiče, kteří mi ukázali na Krista. Ne pouze slovem, ale hlavně činem. A dnes s odstupem času vidím velmi zřetelně, že cestu služby, po které jsem šel a jdu, mi prošlapal vlastně můj otec. Nemohu proto jinak, než děkovat Bohu za tátu (přestože je již 11 let u Pána), protože v mému srdci zanechal, aniž by tušil, obrovskou lásku k Božímu dílu. Jeho lásku k Písmu, jeho pokora, odevzdanost kazatelské službě a hlavně jeho radost z té práce mne doslova pochtila. V době mého rozhodování po studiu nastoupit do kazatelské služby, mi byl velkou pomocí i br. kaz. Milan Kern, který mi velmi pomohl v počátcích se tzv. „rozkoukat“, za což mu patří dík.

Kdo je vaším vzorem nyní - kazatel, učitel, filosof ve smyslu, od koho rád čerpáte, jaké knihy čtete, koho kázání rád posloucháte?

Vezmu-li to od zahraničních kazatelů, byl jsem vždy uchvacen službou kazatele Billyho Grahama, Modoho a Spurgeona. Velmi rád jsem četl jejich knihy a poslouchal dostupná kázání. Stejně tak jsem si zamíloval br. kazatele Jana Kríšku a jeho nezaměnitelný projev v kázání. V současné době vedle některých rumunských kazatelů, kteří mi byly vždy příkladem v horlivosti a radostném nasazení, jsem Pánu Bohu velmi vděčný za příkladnou službu bratra Jaroslava Pospíšila. Byl, je a zůstane pro mě kazatelským vzorem hodným následování. Z jeho příkladné kazatelské služby stále čerpám a to hlavně tu praktickou teologii, která je mému srdeci blízká. **Kolik let už jste kazatelem a ve kterých sborech jste tuto funkci vykonával?**

Začátkem měsice září tohoto roku to bylo 21 let, co jsem nastoupil do kazatelské služby. Bylo mi tehdy 29 let a nastoupil jsem do Ašského sboru. V tomto sboru jsem dosud. Vnímám to jako velkou Boží milost. Ani ve sru mě nenapadlo, že budu v jednom sboru tak dlouhou dobu. Prosil jsem Pána, aby mi pomohl v Aši vytrvat alespoň 5 let. Dnes s odstupem času, i vzhledem k té dlouhé cestě, kterou jsem společně s tímto sborem prošel, nemohu než děkovat a zase Pánu děkovat.

Máte rodinu. Jak vnímají vaši práci a co je pro ně těžké?

To je otázka spíše na mé děti a moji manželku. Jistě by každý z nich odpověděl za sebe, jak to vnímá, ale mám-li odpovědět za ně z mého pohledu, tak nemohu jinak, než děkovat Bohu za milost, ve které jsme těch 21 let prožili a za radostnou službu. Děti ani manželka mi nikdy nevylkli, že kvůli mé službě jsou v něčem nějak ochuzení nebo omezeni. Naopak, vnímám jejich radost z určité „výsady“, kterou tato služba poskytuje. I když snažím se stát tzv. „nohama na zemi“ a vnímat i tu druhou stránku věci. Kazatelový děti (alespoň v mému případě) musí zastat všechno, co se nedá zastat někým jiným. A to ve všech směrech. Stejně tak manželka. Denně děkuji Bohu za všechna ta břemena, která na sebe neváhá nakládat vedle své civilní práce, a to jak v oblasti pohostinství, tak i tých, která je spojená s touto službou. Je to totiž ona, ke komu se vrácím ze sboru nejednou unaven, rozhořčen a vyčerpan. Ale také radostný v době, kdy je vyčerpaná ona. Požehnání plynoucí z této služby ale překrývá vše těžké.

Práce s lidmi je vyčerpávající. Jak odpočíváte a jakou psychohygienu jste si našel?

Byla léta, kdy jsem se snažil zahánet únavu

Rozhovor s kazatelem... postřehy... a myšlenka

Bratr A. Boháček s manželkou

V měsíci červnu oslavíte svoje paděstiny. Prozradíte nám své plány do budoucna?

Vnímám i tento životní milník jako Boží milost. Už to, že jsem s 50 let mohl 21 strávit ve službě kazatele, beru jako nezasloužený Boží dar. A na co se nejvíce těším? Důchod to určitě ještě není. Vedle zdraví, které mi stále

slouží, požehnaných dětí, manželky a nově také i úžasné vnučky, se těším na to, co má pro mě můj Pán a Spasitel, kterému sloužím, připraveno. Jsou to jistě věci, o kterých nemám ani tušení. Jestli budou krásné, smutné, nebo bolestné, nevím, ale chci ke všemu, co přede mě můj Pán předloží, přistupovat s pokorou a plnou odevzdaností Jemu.

Chtěl byste ještě říct něco, na co jsem se nezeptala?

Chtěl bych Pánu Bohu poděkovat za naši církev Bratrskou jednotu baptistů, ve které z Boží milosti smí sloužit. Činím tak s práním, aby se rozrůstala duchovně i početně a abychom v ní všichni setrvávali v pokoji a v bázni před Bohem, dokud Pán nepřijde.

Rozhovor vedla Marie Horáčková

Je mi líto zástupu

Postřehy z kázání bratra kazatele Aloise Boháčka v Černé Hoře...

„Po šesti dnech vzl s sebou Ježíš jen Petru, Jakuba a Janu a vvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima. Jeho šat byl zářivě bílý, jak by ježadný bělíc na zemi nedovedl vybiti. Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem. Petr promluvil a řekl Ježišovi: Mistře, je dobré, že jsme zde. Udelejte tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi. Neveděl, co by řekl. Tak byli zděšeni. Tu přišel oblak, zastínil je a z oblaku se ozval hlas: Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchejte. Když se pak rychle rozhlédli, neviděli u sebe již nikoho jiného, než Ježíše samotného“ (Mk 9, 2–8).

Kdy jsi byl naposled s Ježíšem sám, o samotě, bez víření svých myšlenek? Učedníci s Ním byli sami. K vítěznému životu nestačí chodit do shromázdění, i když to je dobré. Je potřeba setkat se s Ježíšem o samotě, nic před Ním neskryvat, mít s Ním blízký vztah, být zamílován do Pána Ježiše Krista. Kdo se v neděli věnuje jen svým „koníčkům“, pro toho je shromázdění nakonec zátěží. Co prožíváme o samotě s Ježíšem? Tam se nutně otevírá nebe. Učedníci v tu chvíli slyšeli slova, která před tím nikdy neslyšeli, viděli slávu Boží. Co víc si přát v tomto uspěchaném světě plném bolesti, smutku, trápení a bláta? Pobyt dole, v údolí, je pro nás také potřebný, ale je to málo. Je třeba být s Ježíšem i na vysoké hoře. Učedníci se stále s něčím potýkali, ale ti, kdo vystoupili na vysokou horu, těm navodil Pán Ježíš do srdece takovou radost, že Petr tam chrtl zůstat. Nechtl odsud odejít. Kolikrát se držíme dlouho v údolí a potýkáme se se svými starostmi. Proč? Ježíš vrazil učedníky nahoru, aby se podívali na pozemský život (s jeho bolestmi) z Boží perspektivy. Potom už není nic stejně. Astronaut J. B. Irwin vzlétl Zemi shora, z vesmíru. Po návratu říkal jeho nevěřící kamarádi, že život na zemi pro ně už nemá žádný smysl. Ale ne tak my. Je třeba vznést se k Panu Ježiši Kristu na vysokou horu. Ale jak se tam dostat? Pán Ježíš nám to ukáže. I Jan na ostrově Patmos zažil, jaké to je, být s proměněným Ježíšem. Viděl Jeho slávu, moc a sílu. A v té síle pak můžeme jít dolů, do údolí. Pán Ježíš Kristus také učedníkům ukázal jejich budoucnost. Ukázal jim, co je čeká. Jsme povolení k vítěznému životu, vidět kousek dál. Ukáže nám to Otec Pravdy. Pán Ježíš byl před jejich očima proměněn. Najednou. Naráz se z Něj stal někdo úplně jiný. Byl oslavěn. Ocitl se před nimi v novém roušce. V bílém roušce. Ale takovou bělost, jakou učedníci uviděli, zde na zemi nikde nenajdeme. Učedníci nahlédl kousek dál a objevili se Eliáš a Mojžíš. Ti už dávno odešli, a presto jsou živí! To je naše budoucnost. Nyní přišli sloužit. Tohle čeká i nás. Pán Ježíš nám to chce dnes a denně připomínat. Jednoho dne skončí naše pout na Zemi a čeká nás Pán Ježíš Kristus se všemi ostatními. Je to vůně života. Nechme si ukázat vítězný život. Vísměrem se, že Pán Ježíš vzlá učedníky na vysokou horu až po šesti dnech. Někdy se nám zdá, že všechno v Bibli jde posloupně, za sebou. On však čekal šest dnů pod horou. Tepře potom, sedmý den, vzlá nahoru, aby si odpodčal. Připomíná nám to něco? I nás čeká po tomto tělesném životě sedmý den. Pán Ježíš Kristus říká, že ať byly naše bolesti, trápení a nemoci veliké, jednou vezmou konec. Potom už nás nebude nít třít. Vše bude nové. Co je na zemi veliké, je zanedbávatelné. Také si věsměrem, že Pán Ježíš vzlá na vysokou horu jen Petru, Jakubu a Janu. Proč? Možná to potřebovali ze všech nejvíce. Nepotrebujeme to i my? Pán Ježíš po nás žádá něco specielnějšího. Posunout se o kousek dál, než jsem ochoten jít. Pán Ježíš chce tebe, nebrať se. Má to smysl. Tam se dějí věci. V Bibli čteme, že Mojžíšovi zářila tvář, když scházel dolů z vysoké hory. I nám se v Jeho přítomnosti rozzaří tvář. Učedníci prohlédli. Všichni zmizeli, jen Pán Ježíš zůstal a oni s Ním šli dolů. Některí lidé jsou stále jen na hoře, nechtějí jít dolů. A některí jsou zas jen dole. Stále se svými problémy. Ale my toužíme po setkání s Ježíšem. Jít s Ním nahoru a potom s Ním zase sejít dolů, jako Jeho učedníci. Toužíme žít vítězný život a to je možné jen s Ježíšem. S Ním je život krásný.“

Prápravila Marie Horáčková

R. H.

Jedno potrebné v 21. storočí

Z referátov sestry a bratra Hanesovcov...

Ježiš môj Pán (Rimanom 12, 2)

Pokračujeme ďalej úvahou nad tému konferencie Jedno potrebné pre 21. storočie, a teda nad tým, čo je Božia vôle pre nás život. Nadviažeme voľne na to, čo sme hovorili k tejto téme v súvislosti s príbehom o Márii a Marte a s ich vzťahom k Ježišovi ako Pánovi. Zameriame sa na to, čo znamená, že Ježiš je mojm Pánom. Jedno potrebné pre každého človeka je poznat Boha. Krestanstvo je monoteistické náboženstvo, to znamená, náboženstvo jedného, jediného Boha. Poznat Ho znamená nájsť základný navigačný bod života, tú svoju „Severku“, aby sme mohli vidieť, čo je zmysel bytia. Ani v bežnom živote nie je vždy také jednoduché vedieť sa niekom dostať. Božia vôle je na jednej strane jednoducho poznateľná. Je ňou napríklad modlitba – niečo, čo zvládne aj malé dieťa. Na druhej strane je Božia vôle niečím, čo nedokáže konat ani ten najdokonalejší svätec. Do určitej miery každý z nás Božiu vôle pozná, ale zároveň je pre každého náročné ju poznat a viedieť zrealizovať. Začnime otázkou: Akú ideálnu vec by ste chceli získať, akú ideálnu udalosť zažiť? Kolkí z nás by sme povedali, že ňou je práve spoznanie Božej vôle, Jeho rozhodnutia? Je Božia vôle v našej predstave niečo príjemné a dokonalé? Mnohí z nás sme si zvykli, že Božia vôle je to, čo je nepríjemné, alebo čomu sa nejako poddávame, keď už všetko zlyhá. Obyčajne sa Božia vôle spája so slovami modlitby Krista v Getsemane: „Staň sa Tvoja vôle, a nie moja.“ Mušime si však uvedomiť, že Pán Ježiš sa ju modlil vo veľmi špecifickej situácii, ktorú nik z nás nemôže zažiť, nedokážeme sa do nej vziť. Preto je otázne, či ju naozaj máme vo svojej modlitbe toľko cítať. Ako mladý kresťan som si definoval Božiu vôle ako niečo, čo sa mi iste nebude páčiť. Keď mám z niečoho radosť, keď ma to baví, tak to bude určite zlé. A Božia vôle bude proti tomu, čo ma baví... niečo ako „zabijača radosť“. V Londýne bola údajne na autobusoch reklamná kampaň ateistov: „Boh možno neexistuje, tak sa teš zo života.“ Tak si možno aj my myslíme, že Božia vôle je niečo, čo nie je príjemné. V Liste Rimanom 12, v. 2 je však napísané, že Božia vôle je to, čo je dobré, príjemné, dokonalé.

Keď sa Kristus modlil v Getsemane, vedel, že za tým desívym, čo Ho čaká – za Jeho kŕžom, bude radosť. „Pre radosť, ktorá mu bola predložená, strepel kŕž“ (Hebrejom 12, 2). Vedel, že treba prejsť cez túto bolest, a čakal, čo bude za ňou. Čo znamená Božia vôle pre nás, ľudi? Jednou z najčastejších otázok mladých ľudí je, ako poznat alebo konat Božiu vôle. Sám Pán Ježiš pokladal plnenie Božej vôle za klúčové. Pozrime sa na situáciu,

jelium, na Božie kráľovstvo. 12. kapitola sa začína slovami: „Pre milosrdenstvo Božie vás napomínam... poučujem, povzbudzujem..., aby ste sa odovzdali Bohu ako živá obet, nepripodobňovali sa svetu a premenili sa...“ Máme tu určité stupne, čo sa od kresťana vyžaduje. Prvý stupeň: Ak by sme chceli Kristovi slúžiť, je nevyhnutné, aby sme boli premožení Božím milosrdenstvom. Neexistuje človek, myšlienka, bohatstvo, bolest, nič čo by malo zabrániť vďačnosti za to, čo Boh spravil. Nemáme zabudnúť na ocistenie našich hriechov. Zabudnúť na ocistenie je návod na nešťastie. Neexistuje silnejšia motivácia, než že ma Pán vzal na milosť a bol ochotný za mňa podstúpiť smrt na kríži. Po druhé: Z toho vyplýva, že sa Mu dám ako živá obet. Boh za mňa všetko spravil, aby mi dal nový život. Rozumný záver je, že sa Mu z vďačnosti odovzdávam. Ďalší krok je premeniť sa obnovením zmýšľania. Z Listu Rimanom aj Efezanom vyplýva, že toto obnovenie zmýšľania je dar. Je to Svetý Duch, ktorý nám dáva mysel Kristovu – Efez 4, 22: „Budte obnovení duchom svojej myseľ...“ Duch nám prináša poznanie Božej vôle (1Kor 2) a my máme mysel Kristovu. Je to pravda? Čo to znamená, že sme schopní rozmyšľať, ako rozmyšľal Kristus? Je tam tento dar, tento potenciál a Pavol nás vyzýva, aby to, čo je nám dané ako možnosť, aby sme realizovali, aby sme skúmali, čo je Božia vôle. Každý kresťan s tým môže počítať a zároveň to potrebuje zistovať. V Getsemane môžeme vidieť, že Ježiš vedel – už vopred vedel, že ide na kríž, že ide zomriat za ľudstvo. Tam sa pýta Otca: „Ak je možné, odním odo mňa tento kalich...“ Skúma Božiu vôle... v bolesti, v strachu pred hrozňom utrpenia, v pocite straty kontaktu s Bohom Otcom a desivej moci temna, ktorá prichádzala. V každom prípade išlo o niečo, čo je mimo dosahu našej skúsenosti a myseľ. Tam Ježiš skúmal Božiu vôle: je to možné, alebo nie je to možné? Trikrát sa pýtal a Otec Mu povedal: Je to potrebné uskutočniť. My poznáme Božiu vôle, ale nie je ľahlý prijať, čo Boh od nás chce. Nezabudnime, že cieľ je to, čo je dobré, príjemné, dokonale – to je cieľ, ale k tomu sa niekedy ide cez smrť, cez to, že sa niečoho vzďam. Skúmanie Božej vôle v týchto napäťovitých situáciách nie je jednoduché, vyžaduje vieri, čas, rozhodnosť a keď k tomu dospejeme, niečo v nás zomiera. Kresťan v Rim 6 zomiera starému životu a zároveň rastie, pričádzajú nové oblasti, zistuje, že sa Božia vôle v jeho živote nekoná, a opäť sa rozhoďuje. Tento text nás chce motivovať, že nič lepšie než Božia vôle sa v živote nemôže dať. Ak vymeníme nepríjemnú Božiu vôle za niečo, čo je nám momentálne príjemné, môže nás to viesť na cestu, z ktorej sa bude mať ľahšie vraciať, alebo nás zavedie k niečomu, čo sa môže skončiť tragicky. Takže „jedno je potrebné“ – potrebné je uctievať jedného Boha. Počuj Izrael, jeden je Tvoj Boh. Milovať budeš svojho Boha. Zdá sa to jasné. Ak to však chceme aplikovať do konkrétnych

ho života – do rodiny, školy, pandémie, kde sa stále potrebujeme rozhodovať, tak to prestaťať byť také jasné. Existujú osobné zábrany, ktoré nám prekážajú v rozhodnutí nasledovať Ho: Niekoľko sa uspokojíme, že sme urobili nejaký krok, ale Pán nechce len nejaký króčik. Satan nám dovolí ten jeden krok, ale nechce nám dovoliť plnú lásku k Pánovi. Dovolí nám dať Pánovi trochu našich peňazí, ale nie všetko. Dovolí nám dať Mu časť svojho času, ale On chce celý nás život. O. Chambers povedal, že naše vonkajšie odelenie sa od niečoho môže byť často náznakom toho, že vo vnútri sme k tomu tajne silne priviazaní. Napríklad venujeme Pánovi časť našich peňazí, ale v našom srdci je ešte veľmi silné pripútanie a starosť o financie. Určite poznáme prípad Ananiáša a Zafíry (Skutky 5), ktorí boli pripútaní k svojmu majetku a to sa prejavilo práve vtedy, keď časť z neho odovzdali a ostatné si nechali pre seba. Pánova vôle nemusí byť na začiatku totožná s tým, čo sa mi páči. Keď nám zjavuje, že On chce, že máme dávať, tak najlepšia vôle je v tom, že je blahoslavenejšie dávať ako brat. Hľadanie Pána a Jeho vôle je proces – proces zmeny prostredníctvom Jeho výchovy. Jemu najviac zo všetkého záleží na tom, aby sme Ho mohli nájsť.

Na začiatku je túžba chcieť sa zmeniť podľa

Ježišovho myseľa, a ďalej je dôležité, aby to robil Boží Duch v nás. Pavol v Efezanom 3. kapitole píše, že spočiatku je nás Duch ešte slabý, potrebujeme zosilniť na vnútornom človeku. Na začiatku ešte mnohé veci v nás spôsobujú tú nervóznu reakciu – Čo to chceš odo mňa, Pane? A stojíme s rukami v bok „nad Ním“, ako Marta, keď ju znervóznilo správanie sa Márie. Výchova je náročná vec, bolestivá (Hebrejom 12), ale len ona prináša úžasné ovocie, príjemné Bohu. Pán nám ukazuje, že je trpežlivý a čaká na nás. Síce sa Pánovi odovzdávame, ale z akých pohnutok, motívov? Možno túžime po tom, aby nám bolo dobre. Možno sa chceme páčiť ľudom, a preto slúžim. Možno sa budeme cítiť lepšie, že mám majetok, ak časť z neho niekomu darujem.

Bôžie slovo hovorí o jedinom správnom mo-

to

– páčiť sa Bohu, aby to, čo robím, bolo

Jemu príjemné a milé. Pán nekladie na nás

všetky svoje požiadavky posvätenia, ale ak sa

Mu poddáme, bude ich v nás realizovať Jeho

Duch. Máme sklon vo všetkom, ešte aj vo

svojom posväťovacom procese, v duhovnom

raste realizovať Božie príkazy vo svojej

vlastnej sile. Pritom Božie slovo – to sú in-

strukcie pre nového človeka v nás. Ten musí

byť jednoznačne vedený Duchom, je ním

Ježiš v Duchu. Cím skôr sa Mu poddáme,

tým rýchlejšie a hlbšie v nás môže prebiehať

proces zmeny na podobu Krista. Žalm 87, 7

hovorí: „Všetky moje pramene sú v Tebe.“

V Pánovi sú všetky moje pramene, aj prameň

moyej schopnosti nájsť a vykonávať Jeho vôle.

Niekedy by sme veľmi chceli urýchliť pro-

ces poznávania Božej vôle, zdá sa nám, že

nie je najlepšie, je veľká rúhavosť, veľká držosť.

Ak nechceme klamať, lepšie je povedať: Pan-

ne, Tvoja vôle nie je pre mňa príjemná, ale ja

sa chceme v tomto premeniť. Toto je preme-

niený myseľ. Taktôľ myseľ je nám v Kristovi

darovaný, dôležité je nechať sa Ním preme-

nenať. Bude sa to môcť prejavovať tým, že bu-

deme ľahšie alebo rýchlejšie poznávať Božiu

vôle a uplatňovať ju v každodenom živote.

Manželia Hanesovci

Dobrá zpráva o Vánocích

„Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježiš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědec v určený čas“ (1 Tm 2, 5).

Vánoce jsou celé o Dobré zprávě. Není to ale dobrá zpráva o nejakých zvláštích dárčecích. Ani o bohatém jídle, opývajícím nadbytkem, o sváteční muzice nebo parádním slavnostním osvětlení. **Vánoce jsou Dobrou zprávou o Boží lásce.** Bible říká, že Boží lásku zoufale potrebujeme každý človek. Fakt – bez ní jsi ztracen. Dezorientovaný, bez ochrany – i bez opravodlivé radosti. Nic, čím bys mohol oživit svět (a to s přesahem do věčnosti), se nerealizuje. A nemáš zajištěnou věčnost v nebi! Vánoční Dobrá zpráva zní: Bůh poslal Ježiše, aby hledal a zachránil ztracené. Bible říká: „Je jen jeden Bůh, a Kristus Ježiš je jediný, kdo nás může přivést k Bohu. Ježiš byl skutečný člověk a vydal sám sebe, aby nás všechny zachránil“ (1 Tm 2, 5). Byl jsi vůbec někdy na chvíli ve shromáždění? Pokud ano, jistě jsi mockrát slyšel slovo „spásu“. Jenže třeba nevíš, co to znamená. To slovo je jako nějaký démant: může ho okukovat z mnoha různých úhlů a pořád budeš objevovat něco nového. Spásá znamená: **Ježiš tě přišel zachránit.** Všechny své problémy nevyřešíš na vlastní pěst. Bez Ježiše se zamotáš do pasti očekávání, jaká na tebe kladou jiní. A do pasti vrstevníků – do potřeby, aby tě přijali. Do pasti všešlikých závislostí. Snažíš se to třeba změnit, ale moc, potřebnou k vyvlečení se z té pasti, nemáš. Ježiš tě ji přišel dát! **Ježiš tě přišel vyhojit.** Všichni lidé prahnu po obnově těch prvků svého života, o které přišli. Bez Krista toužíš po obnově své sily, sebedůvry, reputace, ne-

vinnosti – a vztahu s Bohem. Ale dát ti to může jenom Ježiš.

Ježiš ti přišel navázat zpětrhané kontakty.

Mnoho lidí si myslí, že když se vrátí k Bohu, tak jí vynádá. Bůh ale není takový blázen, aby se užíral vztokem proti tobě. Je blázen do tebe! Jinými slovy, Jeho lásky k tobě přesahuje všechny meze. O těch prvních Vánocích přišel na zem proto, aby tě smířil s Bohem. Aby do tvého vztahu k Bohu opět vnesl soulad. Když se o těchto Vánocích budeš rozhlížet kolem sebe, objevíš, že ta doba Vánoc je plná dobrých věcí. Ale zapiš si za uši, že to vůbec nejlepší je Dobrá zpráva o Boží lásce. Ježišovým prostřednictvím může zakusit záchrannu, obnovu i znovu navázané spojení s Bohem.

A jak to udělat, abys té záchrany, obnovy a opětného navázání vztahu s Bohem dosáhl? Není třeba, aby sis tu Boží lásku nejak zasloužil, ani si nemusíš sám dláždit cestu do nebe! Bible říká: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“ V jakém smyslu je pro tebe Ježiš o těchto Vánocích „dobrou zprávou“? Jakými způsoby může o této Dobré zprávě říci jiným? Co můžeš udělat, abys letošní Ježišovy narozeniny oslavil lépe?

Rick Warren

Božie slovo ma vychováva

Volám sa Martina a musím povedať, že ak by mi niekto pár rokov dozadu tvrdil, že jedného dňa budem skladať do viedto, čo Boh vykonal v mojom živote, asi by som mu daroval škaredý pohľad a hneď nato sa z chuti zasmiala. Ale verím, že aj tieto slová, hoci nedokonalé, budú môcť byť odrazom toho neuveriteľného, čo vykonal On. Na začiatok by som stručne chcela opísať svoju cestu predtým, ako som sponzorala Hospodinu. Roky som bola sezónnou katolíckou, ktorá verila, že Boh existuje, občas som si zašla aj do kostola niečo vypočúť, ale väčšinu času som túžobne pozerala na hodinky a čakala na koniec. K viere ako takej nás doma viedla naša mamka, ale napokon tieto snahy veľmi rýchlo skončili, lebo medzi mojich rodičov prišlo veľa beznádeje, bolesti a horkosti. Doma som sa cítila nemilovaná, a tak som hľadala lásku inde. Asi štyri roky som si žila šťastný život plný lásky, modifikovanej podľa mojich hlúpých predstáv, plný radosti a voľnosti po boku muža, ktorého odo mňa nedelil len obrovský vekový rozdiel, ale aj to, že mal manželku a deti. Netrápilo ma to, lebo som cítila, že aj ja som vo svojom živote ukriždená a takýto vzťah, peniaze a blízkosť iného mi prinesú pokoj, ktorý som doma ne-našla. Hádky doma pribúdali a s nimi aj moja túžba odísť a ťať s mužom, ktorý mi dáva všetko, čo som si kedy vysnívala. K naplneniu môjho dokonalého plánu mi chýbalo len dokončenie strednej školy. Niektoré uprostred tohto bezstarostného života si ma Pán

našiel. Také prediné boli Jeho cesty v mojom živote, že mi daroval do života jedného vzácneho brata, ktorý na začiatku ani netušil, v akej morálnej kríze som, a predsa mu Pán dal na srdce, aby mi venoval čas a svedčil o tom, kto je Ježiš, daroval mi moju prvú Bibliu a svoju obrovskej trpežlivosť. S každým ďalším stretnutím sa moje tvrdé srdce menilo, a práve tento brat ma pozval aj na mládež k baptistom. Na prvú mládež som príšla s tvrdým srdcom plným pochybností, ale to Pán úplne zlomil. Nesomíniam si súčas, čo bolo témou, ale viem, že prvýkrát za to dlhé obdobie som si začala uvedomovať veľkú prázdnnotu napriek tomu, že môj život bol plný všetkého, čo prináša „po-tešenie tohto sveta“. S každým ďalším rozhovorom, mládežou, s počúvaním o Jeho spravodlivosti, o treste, o smilstve, ale aj o odpusťenej a tej nekončenej láske, ktorá umrela aj za tieto moje obrovské zlyhania, som cítila väčšiu hanbu, smútok nad sebou a zároveň túžbu spoznať dokončené dielo Ježiša, ku ktorému ja už nemusím priložiť nič, len svoju úprimnú vieru.

Svoje obrátenie neviem vystihnúť jedným silným momentom, bol to a stále je proces, v ktorom ma neustále udivuje Jeho trpežlivosť. Tá ma viedla na kolená a postupne

Martinka Stanková, BJB Poprad

z nových zemiakov a teraz by len to žral.
„Hmm, fajnovosť je fajnovosť.“

Aj mne sa zapáči a veľmi rýchlo si zvyknem na „dobrotu“ života, ktoré však nie sú samozrejmosťou. Lebo aj tá najlepšia dobrota vo veľkých dávkach časom zovšednie. Preto potrebujem aj obdobie strádania, aby som znova objavil dobrotu dobroty a jej nové odtiene. Každý rozvážny gazda má zvieratá za nejakým účelom, a preto sa o ne aj patríčne stará. Gazda vie, čo ktoré zviera kedy potrebuje, a to sa mu za to odvdačí.

Ako sa ja odvdačím svojmu gazdovi – Bohu? Zmyslom života človeka tu na Zemi je oslava Boha svojím životom – viem to? Oslava mojou prácou, mojím oddychom, mojím rozmyšľaním, mojím hoci aj neistým rozhodovaním, hľadaním pravdy.

A to, či budem mať čo jest, piť a oblieciť si, je úlohou gazdu – Boha. Aj to viem? Ako dnes zadefinujem zmysel svojho života pre tento deň? Ako vyzerá včerašok? Čo bolo zmyslom môjho života včera? A zajtra, čo bude zmyslom môjho života zajtra?

A napokon, aké príkazy dávam svojim ratolesťiam – členom rodiny, priateľom, podriadencem, kolegom či susedom? Dávajú moje príkazy zmysel, prinášajú v konečnom dôsledku radosť a životu život?

tk

Príkazy, ktoré majú zmysel

Príkazy, ktoré majú zmysel, prinášajú radosť a životu život. V prvej knihe Mojžišovej, v prvej kapitole čítame, čo a komu žehnajúci Boh povedal.

Zvieratám povedal: „*Plodte sa a množte sa...!*“ Clovek povedal: „*Plodte sa a množte sa, napeďte zem a podmaňte si ju!*“ (1 Moj.1, vybrané verše).

Pán Ježiš svojich poslucháčov utešoval: *Ne-hovorte teda ustarostene: Čo budeme jest? Čo budeme piť? Čo si obléčieme? Vedť toto všetko prehľadáva jahoda a vás nebeský Otec predsa tiež vás nebezpečí.*

A napokon Pán Ježiš poslucháčom a nám čitateľom vysvetlil: „*Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. Ja som vinič a vy ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, prináša vela ovocia, pretože bez mňa nemôžete nič urobiť*“ (Ján 15, vybrané verše).

Zvieratá na farme akoby mali dva z uvedených biblických textov hlboko vryté vo svojom bytí. Dve zakúpené dvestokilové prsnice dosadli do svojho výbehu návštevu, susedovie kanca. O tri mesiace, tri týždne a tri dni sa narodilo prvej z dám jedenášť prasiatok.

Lenže tri príhľaha, pretože nemala celkom pod kontrolou ani svoje rozomy, ani svoju vahu. Jedno sa narodilo nedonosené, a tak neprežilo. **Hádam nikde tak ako na farme nie je prirodzený súčasťou života smrt, a tak blízko človeku.**

O týždeň druhá dáma porodila tiež jedenášť kúskov a všetky prežili. Gazda pravidelne ráno a večer kŕmi a napája všetky zveri, a keď mešká, halúkajúci hladoši sa mu pripomienú. Napokon, inú starosť nemajú.

Jedno ráno popri práci počujem, ako býk nezvyčajne agresívne vyhukuje. Idem sa pozrieť, že čo sa deje, ved' vody a lucerny má dosť, tak čo? Býk vidí gazdu, ako chodí po dvore, nespustí ho zo očí a len hučí a hučí. „Čo je s tým býkom?“ „Ále, dal som mu ochutnať

oslobodila od mojich najtemnejších zlyhaní. Odkedy som uverila, prišlo mnoho radosť a milosti aj do mojich vzťahov doma. Pán mi dal spozať vzácné sestry i bratov, Duch Svätý mi cez Božie slovo pripomína mnoho textov, ktoré sú pre mňa velká dobrou výchovnou faktou.

Ale prišlo aj mnoho pádov a zablúdení späť do sveta, a úprimne, s mnohými vecami zo svojej minulosti ešte zápasíš, ale aj v tomto ma Boh učí, aký veľký význam má v našich životoch modlitba.

Aj to, že tu dnes som, je veľkým dôkazom toho, že Pán to so mnou nevzdal, a verím, že nikdy ani nevzdá, lebo my všetci sme dokonalým dielom Ježiho rúk, ktoré je ešte stále ako-by „vo výstavbe“.

Boh na mne pracuje a ja túžim aj cez zdanivo malý krok poslušnosti krstu prísť k Nemmu bližšie a nechať Pána, aby priložil ďalší kúsok na mojej ceste.

Na záver som si napísala jeden verš, ktorý je pre mňa veľkou výzvou, tak by som sa chcela s ním podeliť: „**A vobec všetko pokladám za stratu pre vznesenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista a našiel sa v ňom bez vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo zákona, ale s tou, ktorá je skrôle vieri v Krista – spravodlivostou z Boha, založenou na viere**“ (Flp 3, 8 – 9).

Lidé se za nás neustále modlili

To, že chodil Ježiš Kristus po zemi, znamená pro mne nekonečně víc než to, že člověk chodil po Měsíci.

J. B. Irwin opravdu chodil po Měsíci a po svém návratu na Zemi říká: „**Jsem ted víc než pozemštan, protože jsem chodil po Měsíci, ale to, že ježiš chodil po zemi, pro mne znamená nekonečně víc.**“

K tomu, co mu cesta na Měsíc přinesla a jak Bůh při nich zasahoval, Irwin říká: „Cesta do vesmíru změnila můj život. Nyní dostal hlubší smysl. Předtím jsem daval přednost sobeckému způsobu života, žil jsem rychle a na vysoké noze. Avšak let na Měsíc mě naučil pokore, skromnosti. Začal jsem si vážit života, lidí. Na Měsíci to není tak překně jako na Zemi – nejsou tu Stromy, květy, tráva, všude jen samé kamení a prach. Máte zcela zvláštní pocit, když vidíte svoje otisky nohou na jiném světě. Vědci tvrdí, že tam zůstanou miliony let. Pak ale pohlédnete nahoru a užasnete: uvidíte naši Zemi. Je krásná. Namodralá visí nepohnutě v černém prostoru, zahalená do bílých oblaků. Je najednou tak daleko, malinká, zranitelná, krehká jako kulička. Pomyslel jsem si – když je Země tak malá, což teprve já? Jsem méně než prach v nekonečném vesmíru.

Na Zemi nebyl vidět žádný náznak lidské činnosti, žádná města, stavby, bohatství – nic, za čím se člověk pachtí. Uvědomil jsem si, že naše Země je velmi zvláštním a krásnym mestom ve vesmíru, že je dílem Božích rukou a že Bůh miluje Zemi a lidí na ní. Můj

pohled na život se úplně změnil. Vrátil jsem se z kosmu jako člověk, jehož výra byla prohloubena. Když modul přistál na Měsíci, zůstal značně nakloněn. Přistáli jsme na hraně malého kráteru. Poněkud nás to znepletily. Rídící středisko v Houstonu nás po přistání upozornilo, že ztrácíme vodu. Zjistili jsme netěsnost v nádrži. Voda unikala do nejnižšího rohu modulu – naštěstí právě tam nebylo žádné elektrické vedení. Když modul dosedl jinak, voda by stékala do jiného kouta, kde byla řada elektrických zařízení. Dohlo by ke zkratu, což by vyřadilo přístroje. Naše výprava by ztratila kontakta. Byl to náš konec. Lidé na celé Zemi se za nás neustále modlili. Miliony lidí se přimlouvaly za tři osamělé muže v kosmu.

A Bůh na modlitby odpovídá. V mnoha situacích jsme prožívali zázračný Boží zásah. Například hned první den nám nefungovalo řízení předních kol u lunárního vozidla. Ani v Houstonu nepřešli na to, kde je chyba. Když jsme na druhý den vyleli, bylo vše v pořádku. Nechápali jsme, jak je to možné. Zřejmě to byla odpověď na modlitby. Bůh může nadprirozeným způsobem do našich životů zasahovat. I později se ukázala Boží peče o nás. Těsně po našem odletu z Měsíce dopadlo do blízkosti naší vědecké základny těleso o průměru asi 3 metry, které vyloublilo kráter o velikosti fotbalového hřiště. Nedovedu si představit, co by se stalo, kdybychom tam ještě byli.“

James Benson Irwin (1930–1991) americký astronaut, člen expedice APOLLO 15, osmý člověk na Měsíci (foto).

Spolu s A. M. Wordenem a D. R. Scottem odstartoval z mysu Canaveral dne 26. července 1971. Bylo mu 41 rokov, na cestu se připravoval 5 rokov. Expedice měla nalézt nejstarší horninu na Měsíci – tzv. „bílý kámen“ a jako jediná zkoumat měsíční pohoří. Členové expedice nasbírali téměř 70 kg hornin. Byli první, kteří strávili na Měsíci 3 dny. První také vyzkoušeli měsíční vozidlo „Rover“. Nejjezdili s ním téměř 30 km. Pak je zaparkovali 100 m od lunárního modulu, kam kamera snímala poprvé start z Měsíce. Úspěšný návrat na Zemi byl 7. srpna v dopadové oblasti severně od Honoluulu.

Po návratu z Měsice napsal J. B. Irwin mnoho knih o své cestě do kosmu. Stal se kazatelem a založil v Colorado organizaci Výškový let (High Flight Foundation), která se věnuje šíření evangelia po celém světě. Ještě v květnu 1990 navštívil také Československo.

Prameny: www.vira.cz

ráil pokušiteľ a my sme jednoducho vypli, nežili sme ovocím Duchu Svätého. Ovocie akoby sa stratilo – niet ho. Ovocie vás nezostáva. Dôvod zosmutniť, sme rozčarovaní... Kladieme si otázku: už vari nikdy nebudem schopnejší a lepší? Späť k slovám Pána Ježiša, ktorý povedal: „Ja som si vás vyvolil, nie vás si ma vyvolil.“ Pán si nás vyvolil napriek kolísavej ľudskosti. Božie kráľovstvo nestojí na našich skvelých rozhadnutiach... (Lebo dnes urobíme skvelé rozhadnutie, ale zajtra zo spodiny vnútra vykonáme polutovania hodné kroky.) Nezakladajme si na svojej dobreto, ani pri prinášaní ovocia. Či sa nám nestáva, že ovocie dobrotnosti, zhvievavosti, zdržanlivosti sme schopní v sekunde zameniť za povrchnú ľahostajnosť a nezáujem? Končime s robením dobra všetkým. Ale my nemáme právo prestať slúžiť dobrým ovocím. Pán hovorí: Ja som si vás vyvolil, aby ste išli a prinášali ovocie a vaše ovocie aby zostávalo. Ja vás ustanovujem, poverujem, posvátcujem a zmocňujem. Ide o nebeský vstup do našich pozemských príbehov. Len ovocie zhora pozitívne oslovuje a pomôže ľuďom okolo nás. Bez modlitby zostávame smutne odkázaní na svoju dobrotu a trápne zlyhávanie. Pritom vieme, že hore sa čaká na našu konkrétnu prosbu: „Čokoliek by ste v mojom mene posili, dám vám.“ No my sme často zaskočení kultúrou svojich pomocí. Nemodlime sa ochotne, s otvoreným srdcom, neočakávame v živej nádeji na Boží vstup. V podvedomí ešte doznieva: „Čokoliek by ste v mojom mene prosili, dám vám,“ ale často nechceme (či nevieme) prekonáť nedôveru vyprázdnenia. Vždy, keď sa zo srdca stráca láska, radosť, pokoj, zhvievavosť, nežnosť, dobrotnosť, krotkosť a zdržanlivosť..., opríme sa o Boží slab a modlitbu aktivujme vieri, ku ktorej nás nebeský Otec zo svojho mnohéo milosrdensťa znovuzrodi, k živej nádeji vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych.

J. Stupka

Z A VŠETKO

Pavol Michal Rataj

*Za všetko a že som
na svete človekom,
že účasť u tom diele mám,
že stvoril si ma,
môj Stvoriteľ, Boh a Pán.*

*Za život a krásu,
čo vnímať smiem.
Za hviezdnaté nebo,
ked'je noc
a ja odpočívam.
Za krásu prírody,
na ktorú sa dívam.*

*Za svetlo slnka,
ked'je deň,
za jeho jas,
aj ked'príde búrka,
ukáže sa zas.*

*Za teplé lúče,
život budiaci.
Za schopnosť hýbať sa,
ísť do práce.
Za dostatok chleba
na každý deň.
Za všetko, čo k životu treba.
Za starostlivosť Tvoju, lásku a dobrotu.
Nech čoho sa dotknem,
čo prijímam, čo smiem...
Za všetko úprimne ďakujem!*

*Za zdravie, za šťastie,
za života zdar.*

*Za pomoc u chorobe,
útechu u starobe.
Za spasenia dar.*

*Za nádej a vieru,
za lásku z Teba.
Za pomoc úžasnú,
prameniacu z neba.
Za odpustenie
všetkých mojich vín.
Že som Božie dieťa, syn.*

*Za bratov, za sestry,
za domov, manželku, deti.
Za veľkú rodinu Božiu.
Za každý deň a rok.
Za každú hodinu.*

*Za Slovo Tvoje,
ktoré je večné,
pravdivé a stále –
b e z p e č n é.
Spočíva na Skale,
ktorou si **Ty, Pane!***

*Ved' nás do ďalších dní,
požehnaj z milosti.
Ochráň život náš.
Ved' nás do večnosti,
do nebies radosti.*

*Nech vždy a vo všetkom
vôľa Tvoja sa stane!*